

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

III. De illo qui Dominicum corpus retinere non potuit, nisi prius facta
confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

LIB. I. CAP. III.

quoque præfatus Claromontensis Episcopus mihi retulit, in pœnitentia plurimorum.

De illo qui Dominicam corpus retinere non potuit, nisi prius facta confessione.

CAPVT III.

SED & illud quod apud eundem locum de re simili contigit, silendum non est. Erat ibi iuuenis mundanæ vanitati deditus, & vt in illa ætate homines solent, voluptati frena relaxans. Cui cum diu deseruiret, contigit eum super quadam mirata muliere infamiæ nota aduri. Cumque per aliquantum temporis hac suspitione apud vicinos quosque teneretur, accidit vt incurreret tantam ægritudinem quæ de vita eius homines cogeret desperare. Qui cum lecto decumberet, & iam iamque morti proximus fieret, inuitatus est ad eum more Ecclesiastico presbyter, vt eius confessionem susciperet, & ei morienti viaticum salutis humanæ præberet. Cum verò venisset, hortari eum coepit & cōmonere instanter, vt peccata sua.

sua confiteri non erubesceret, crimen-
 que illud vnde specialiter infamatus
 fuerat, salubri confessione manifestaret.
 Acquieuit ille, & confiteri scelera sua
 studiosè aggressus est. Quod dum ex-
 plessit, & rursus super præfato crimine
 a presbytero interrogaretur, mentitus
 est, dicens se inde nullatenus reum esse.
 Cumque presbyter diutina hominis in-
 famia, suspitione actus, ab inquisitio-
 ne non desisteret, ait ille: Sic (inquit)
 hoc Domini corpus quod attulisti ad
 salutem suscipere merear, sicut huius
 rei quæ mihi obijcitur aliquando cul-
 pam non incurri. Hac presbyter respon-
 sione credulus redditus, Dominicam
 ei communionem iam securus tradidit.
 Qua ore suscepta, glutindi virtus ægro
 protinus ablata est. Nam cum paulò ante
 quibuslibet etiam grossioribus cibis fa-
 cilis esset ad ima descensus, hoc paruis-
 simum corporis Christi fragmen, non
 dicam stomachum, sed nec etiam guttus
 vel paululum attingere potuit. Hoc sen-
 tiens ille, niti quantum potuit coepit, vt
 illud glutire valeret. Quod dum mul-
 toties conaretur, & frustrari semper
 suos conatus cerneret, coactus ipsa glu-
 tiendi impotentia, iuxta lectum quo
 decum-

decu-
 Cui
 teru
 gau
 mu
 uit.
 Etus
 me
 neg
 mit
 is
 con
 sto
 rur
 susc
 uit,
 virt
 pot
 tur
 sti
 in p
 tū
 re i
 vir
 rij,
 se
 se
 co
 in
 11.

decumbebat illud expuendo proiecit. Cuius rei euentu valdè territus, presbyterum qui discesserat ad se reuocari rogauit. Redijt ergò presbyter, & infirmum reuisens, cur se reuocasset quæsiuit. At ille spiritu Dei agente compunctus, confessus est se malè egisse, se Deo mentitum fuisse, verumque quod ante negauerat, esse. Quem cum multo gemitu pœnitentem & satisfacientem, is qui aduenerat presbyter intuens, compassus confitenti & mœrore confecto, cum vt moris est, absoluit, atque rursus Dominico corpore refecit. Quo suscepto, cum tanta illud libertate glutuit, vt verè tunc appareret, non casu sed virtute diuina, ne ante hoc suscipere posset, prohibitum fuisse. Post hanc igitur reatus confessionē, & corporis Christi perceptionem paululum superuiuēs, in pace quieuit. Hoc non à duobus tantum aut tribus testibus didici, sed à Priore iam dicti loci, honesto & fide digno viro, & fratribus eiusdem monasterij, ac multis alijs, quorum quidam se hoc vidisse, alij à presbytero se audisse testati sunt. Et quia de confessione sermo incidit, quanta in ea sit animarum vtilitas, alio
adhuc

adhuc exemplo monstrare curabo.

De obitu fratris cuiusdam & ad vltimum facta confessione.

CAPVT IV.

AD monasterium sancti Ioannis Angeliacensis, quod in Xantonensi pago situm est, presbyter quidam Gilbertus nomine ad conuersionem venit, atque ibi per aliquantum temporis quoad vixit, deuotè conuersatus est. Contigit autem non multo temporaliter elapso, eum ex infirmitate quã incurrerat ad extrema venire. Cumque sicut mos christianorum est, & maximè monachorum in substrato cilicio & cinere, à fratribus compositus iaceret, atque horam vocationis suæ expectaret, fratres monasterij vt eius exitum orationibus commendarent venerunt, & eum vndique psallendo circumsteterunt. Qui cum vt defungeretur expectarent, ecce subito resumpto spiritu & apertis oculis, acclamare coepit professionem fidei quæ quotidie decantatur, hoc est, quicumque vult saluus esse, & cætera. Et cum prius idiota & imperitus litera-

cum